

ΤΑΠΙ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΝΣΗ

Περιοδική έκδοση της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας Ναυπακτίας

Αρ. φύλλου 1

ιστοσελίδα <http://prwtovouliaanafpaktou.espinblogs.net/>

Δεκέμβριος 2012

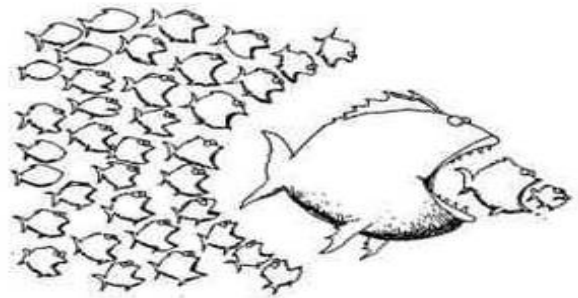
αυτοοργάνωση παντού

σε συνελεύσεις γειτονιάς, σε σωματεία βάσης, σε σχολεία, σε πανεπιστήμια

“Χρέος: ένα έξυπνο υποκατάστατο για την αλυσίδα και το μαστίγιο του επιστάτη σκλάβων”
Αμπροουζ Μπηρης

Από την αρχή της παρουσίας του στη γη, ο άνθρωπος είχε να αντιπαλέψει με τα άγρια θηρία και τα αδάμαστα στοιχεία της φύσης. Το ανθρώπινο είδος βρισκόταν διαρκώς υπό απειλή από λοιμούς, λιμούς και καταποντισμούς, αλλά και από τις αρπακτικές ύαινες και τα αχόρταγα σαρκοφάγα που ορέγονταν τη γευστική σάρκα του. Η διαρκής απειλή παραμένει και σήμερα μόνο που τα πράγματα έχουν κάπως αλλάξει: οι ύαινες φόρεσαν κοστούμι και γραβάτα, ενώ τα σαρκοβόρα παρουσιάζονται μέσα από γυαλιστερές οθόνες ως οι «σωτήρες του λαού» στο πλαίσιο του σύγχρονου «λοιμού» που μαστίζει τη χώρα από την επονομαζόμενη «κρίση χρέους».

Αρκετά όμως με τις αλληγορικές εικόνες οι οποίες, αν και είναι χρήσιμες, δεν μπορούν από μόνες τους να μας βγάλουν από το σημερινό τέλμα. Χρειάζεται, καταρχάς, στον παρόντα χρόνο να κατονομαστούν οι παράγοντες εξαθλίωσής μας και οι φορείς υλοποίησής τους. Τα **Μνημόνια 1, 2, 3** (και ποιος ξέρει πόσα ακόμα θα ακολουθήσουν...) αποτελούν τη βασική συνθήκη με την οποία ο ελληνικός λαός εξαθλιώνεται, παίρνει μισθούς πείνας, μένει άνεργος, μένει άστεγος, παραμένει ασθενής και στο τέλος αυτοκτονεί. Συντελείται, δηλαδή, σταδιακά μέσω των μνημονίων μια άτυπη γενοκτονία του πληθυσμού που στόχο έχει να παραμείνουν ζωντανοί μόνο όσοι είναι πρόθυμοι να δουλεύουν υπό καθεστώς δουλείας και αποδοχής της νέας τάξης πραγμάτων. Οι υπόλοιποι (συνταξιούχοι, άνεργοι και όσοι αντιστέκονται στα βάρβαρα φορομνηχτικά μέτρα) περισσεύουν και είναι πλέον αδιάφορο για το σύστημα αν θα πεθάνουν από την πείνα και την αρρώστια, ή αν θα μεταναστεύσουν. Οι φορείς υλοποίησής των μνημονίων είναι η **τρόικα εσωτερι-**

κού και η **τρόικα εξωτερικού**, οι οποίες ανταποκρίνονται στις ορέξεις του μεγάλου κεφαλαίου, των τραπεζιτών, των μεγαλοβιομήχανων, των επενδυτών και άλλων συναφών ανήθικων πλην «νόμιμων» λαμογιών.

Για όποιον ζει στη νοσηρή ελληνική πραγματικότητα του σήμερα είναι ξεκάθαρο ότι τα μνημόνια και οι πολιτικοί που τα εφαρμόζουν χωρίς καμιά νομιμοποίηση από το λαό (η επίφαση νομιμοποίησης από τις πρόσφατες εκλογές με τις ψεύτικες προεκλογικές εξαγγελίες μόνο για τα μίντια είναι επαρκής) πρέπει να φύγουν κλωτσηδόν. Κανένας, όμως, δεν πρόκειται να φύγει οικειοθελώς, ούτε μπορεί κανείς να ελπίζει ότι θα έρθει μια νέα κυβέρνηση που θα «διαπραγματευτεί καλύτερα» τους όρους της υποτέλειάς μας. Δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές που θα εφαρμοστούν από «τα πάνω» για να καλυτερέψει η ζωή μας. Ακόμα και να είχε τις καλύτερες προθέσεις, μια κυβέρνηση χωρίς ένα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα δεν θα μπορούσε να αποτινάξει κανένα ζυγό. Είναι επίσης φανερό, για όποιον χρησιμοποιεί στοιχειωδώς το λογικό του, ότι **καμιά λύση δεν πρόκειται να δοθεί από τους τραμπούκους υμνητές του Χίτλερ και του Παπαδόπουλου που αποτελούν το μακρύ χέρι του σάπιου συστήματος που τους γέννησε.**

Οποιαδήποτε λύση σε προοδευτική κατεύθυνση δεν μπορεί παρά να επιβληθεί από τον ίδιο το λαό

«**από τα κάτω**» ο οποίος πρέπει να ξεσηκωθεί, να διώξει τους καταπιεστές του και ελεύθερα να αποφασίσει πως θα οργανώσει την ζωή του και όχι να περιμένει μοιρολατρικά τη δόση του σαν πρεζάκι, όπως μας το επιβάλλουν οι τοκογλύφοι δανειστές μας. Η **έννοια της αυτοοργάνωσης**, συμπυκνώνει στον παρόντα χρόνο (αλλά και πάντα) την γνήσια μορφή κοινοτικής και κοινωνικής οργάνωσης που μπορεί και πρέπει να πάρει η αντίσταση και οι δομές της πολιτικής μας δραστηριότητας.

Η (κοινωνική) αυτοοργάνωση είναι το πρόταγμα διαμόρφωσης κοινοτήτων στο οποίο **δε χωρούν αντιπρόσωποι, κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι**. Οι αντιπρόσωποι, οι βασιλιάδες και οι αφεντάδες εμφανίστηκαν γιατί ακριβώς οι άνθρωποι αμέλησαν την ενστικτώδη οργανωτική τους διάθεση και άφησαν τα πράγματα σε άλλους. Ό,τι προοδευτικό γέννησε η ιστορία το γέννησε από τα κάτω και όχι από τα πάνω. Η αυτοοργάνωση είναι εκείνη η μορφή της κοινωνικής οργάνωσης, η οποία δεν επιβάλλεται από κάποιον εξωτερικό παράγοντα (Θεό, βασιλιά ή κράτος) αλλά από τους ίδιους τους ανθρώπους. Από μόνοι τους οι άνθρωποι οργανώνονται σε **αυτόνομες κοινότητες** που λειτουργούν ως το βασικό κύτταρο τόσο της εξασφάλισης των αναγκών για την επιβίωσή τους, όσο και της αντίστασης απέναντι στα θηρία που τον απειλούν. Ο έλεγχος των αυτοοργανωμένων δομών κατανέμεται σε όλα τα μέρη τα οποία συνεισφέρουν από κοινού συνδιαμορφώνοντας την κοινότητα. Καθώς δεν υπάρχει κεντρικός έλεγχος, η αυτοοργανωμένη δομή έχει το πλεονέκτημα ότι **δεν μπορεί να εξαγοραστεί από κάποιο κόμμα, τράπεζα, ή μεγάλο κεφάλαιο**. Κατά συνέπεια είναι και ο μοναδικός τρόπος οργάνωσης που είναι ικανός να προασπίσει πραγματικά **τα δικά μας δικαιώματα και τις αυτονόητες ελευθερίες μας** που σε αυτή τη συγκυρία δέχονται βάνωση επίθεση.

Η αλήθεια είναι ότι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος αντιμετώπισης του ανθρώπου απέναντι σε κάθε απειλή ήταν ανέκαθεν η ιδιαίτερης μορφής κοινωνική οργάνωση που ανέπτυξε, στοιχείο που αποτελεί, άλλωστε, και την ειδοποιό διαφορά του από τα άλλα είδη. Αντί για μεγάλα δόντια, μακριά νύχια ή τεράστια μυϊκή δύναμη το ανθρώπινο είδος ανέπτυξε ιδιαίτερες κοινωνικές πρακτικές για να προσαρμόζεται και να επιβιώνει στο περιβάλλον με το οποίο είναι δομικά συζευγμένος. Εξάλλου, η κοινωνικότητα και όχι ο ανταγωνισμός (με τον οποίο παθιάζονται οι νεοφιλελεύθεροι θιασώτες της ελεύθερης αγοράς και της «κοινής λογικής») είναι που χαρακτηρίζουν το ανθρώπινο είδος, καθώς προϋπόθεση του ανταγωνισμού είναι η κοινωνικότητα και όχι το αντίστροφο. Οποτεδήποτε πέτυχε κάτι η ανθρώπινη φύση το πέτυχε συλλογικά: να δαμάσει τη φύση και τα άγρια θηρία, να

αποτινάξει το ζυγό της μοναρχίας, της δουλείας, της δεισιδαιμονίας, να φτιάξει πολιτισμό και τεχνολογία.

Στη σημερινή συγκυρία το δρόμο για αυτή την «από τα κάτω» οργάνωση της αντίστασης δείχνουν οι **αυθόρμητες λαϊκές συνελεύσεις γειτονιάς, τα σωματεία βάσης** στους χώρους εργασίας, οι **συνελεύσεις σε πανεπιστήμια και σχολεία** και τα αυτοοργανωμένα **εγχειρήματα σίτισης, στέγασης, ιατρικής περίθαλψης και πολιτισμού** που ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια παντού και ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Όλα αυτά είναι δείγματα γραφής της νέας δομής της πολιτικής που πρέπει να ενδυναμωθεί ως μέσο πίεσης για την προάσπιση των αυτονόητων ελευθεριών μας. Οι πρόσφατες λαϊκές συνελεύσεις, κληρονομιά των κινημάτων της πλατείας Συντάγματος (που τόσο λοιδορήθηκαν από κυβερνήσεις και Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης), κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση παρ' όλες τις ατέλειες και τις αδυναμίες που τις χαρακτηρίζουν. Δείχνουν καταρχάς την **αυθόρμητη, πηγαία και ουσιαστική ανάγκη** του κόσμου να πολιτικοποιηθεί έξω από κόμματα, αντιπροσώπους και σωτήρες. Έχουν αποκτήσει διάρκεια λόγω της συνείδησης που διαμορφώνουν και δείχνουν τη δυνατότητα, αλλά και την ικανότητα του κάθε πολίτη, του κάθε ένα από εμάς που υφίσταται την καταπίεση και την εκμετάλλευση, να παίρνει μέρος στη λήψη αποφάσεων και να έχει λόγο στα σημαντικά ζητήματα πολιτικής και εξουσίας. Οι μορφές που μπορεί να πάρει η αυτοοργάνωση στη σημερινή συγκυρία είναι **σωματεία βάσης** (αντί εργατοπατέρων), **λαϊκές συνελεύσεις** (αντί κομματικών πυρήνων και αντιπροσώπων στη βουλή), **πολιτιστικές-κοινωνικές-ανθρωπιστικές οργανώσεις** πέρα από κράτος και ΜΚΟ, οικονομικές ανταλλαγές με βάση τις ουσιαστικές ανθρώπινες ανάγκες και όχι την απεριόριστη συσσώρευση και την «ανάπτυξη».

Αντί λοιπόν οι Ναυπάκτιοι να ασχολούνται αποκλειστικά και μόνο με την μικροπολιτική του Δημοτικού Συμβουλίου, τους μικροπολιτικούς του και την κοινωνική δραστηριότητά τους που θυμίζει, είτε εκφυλισμένες ΜΚΟ, είτε προπαγάνδα «εταιρικής κοινωνικής ευθύνης», πρέπει να στραφούν προς τις αυτοοργανωμένες μορφές δράσης και παραγωγής πολιτικής. Αντί να περιμένουν από τους εκλεγμένους αντιπροσώπους να τους λύσουν τα προβλήματα πρέπει να συμμετέχουν ενεργά και να μην περιμένουν μοιρολατρικά από κάποιον άλλο να τους βγάλει από την τοπική μιζέρια. Από τη σκοπιά του μεγέθους τουλάχιστον, **η Ναύπακτος θα μπορούσε να αποτελεί υπόδειγμα μιας ομοσπονδιοποιημένης κοινότητας από μικρούς αυτοοργανωμένους πυρήνες στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές, στα σχολεία και σε κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας**. Αρκεί μόνο να κλείσουν οι τηλεοράσεις, να πεταχτεί το τη-

λεκοντρόλ της μοιρολατρίας στα σκουπίδια (στον ίδιο ντενεκέ με τους νεοναζιστές που αποτελούν ένα από τα χειρότερα και πιο επικίνδυνα αποτελέσματα της πολιτικής των μνημονίων) και να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε κάτι «από τα πάνω».

Και αν κάποιος κρώζον ότι όλα αυτά είναι πολύ ωραία αλλά και ουτοπικά για να είναι υλοποιήσιμα η απάντηση είναι πολύ εύκολη: είναι ο μόνος δρόμος και σε αυτόν πρέπει να στοχεύουμε! Εξάλλου, αρκεί να δει κανείς το γεγονός ότι στις σημερινές συνθήκες

αναδύεται από τις ανάγκες του κόσμου μια πληθώρα εγχειρημάτων χωρίς μεσάζοντες, ανταλλακτικά δίκτυα, κοινωνικά παζάρια κτλ που, παρ' όλο που το μακρύ χέρι του καπιταλισμού προσπαθεί να τα οικειοποιηθεί, όσα γνήσια θεμελιώνονται στη βάση της αυτοοργάνωσης θα αντέξουν και θα δυναμώσουν. Πρέπει λοιπόν να επικροτήσουμε όσα εγχειρήματα έχουν τα πρναφερόμενα χαρακτηριστικά δίνοντας άμεσες λύσεις και **συγκρούονται με την πολιτική εξουσία** που σήμερα εκφράζεται με τα καπιταλιστικά μνημόνια και τις τρόικες εσωτερικού και εξωτερικού. ★

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ζούμε στιγμές πρωτόγνωρες. Στιγμές που όμοιές τους δεν έχει ξαναζήσει η γενιά μας. Η κατάσταση αυτή επιδεινώθηκε από την δεινή κοινωνική, οικονομική και συναισθηματική κατάσταση που βιώνει σήμερα η πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν στην χώρα μας. Επιδεινώθηκε επίσης και από τη συνειδητοποίηση ή πίστη, αν θέλετε, για την ανισότητα, την ατιμωρησία, την αδικία που θεωρούν οι πολίτες πως υφίστανται στην ελληνική κοινωνία και την ελληνική πραγματικότητα. Σκοπός είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει ελπίδα. Ελπίδα σωτηρίας για τους μαθητές μας η οποία είναι και στα χέρια των δασκάλων και των μαθητών αρκεί να το πιστέψουν και **να μη μένουν θεατές της κατάστασης**.

Η οικονομική κρίση που βιώνει η χώρα μας τα τελευταία χρόνια, δεν μπορεί να αφήσει το εκπαιδευτικό σύστημα ανέπαφο και άτρωτο.

Συνέπειες:

A) Λιγότερα έσοδα για τις λειτουργικές δαπάνες των σχολείων.

B) Μείωση του ρυθμού ανέγερσης σχολικών κτιρίων.

Γ) Συγχωνεύσεις τμημάτων και περισσότεροι μαθητές στα τμήματα (30άρια).

Δ) Συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων.

Ε) Μείωση των προσλήψεων νέων εκπαιδευτικών.

Στ) Μεταβολή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, περισσότεροι καθηγητές σε δύο ή τρία σχολεία, περισσότεροι με ελαστικές σχέσεις εργασίας (ωρομίσθιοι), αναγκαστικές αποσπάσεις σε άλλες περιφέρειες.

Ζ) Μείωση των μισθών.

Η) Καμία πρόσληψη κοινωνικών ψυχολόγων, με τους υπάρχοντες εκπαιδευτικούς να καλύπτουν τα κενά και το σχολείο να υπολειτουργεί.

Αυτή είναι μια πρώτη προσέγγιση απλή, ορθολογιστική.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Η δεινή οικονομική κρίση που έχει εισβάλει σε όλα τα σπίτια των μέσων οικο-

νομικά οικογενειών, τα οποία αποτελούν εξάλλου και τη συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων στη δημόσια εκπαίδευση και στα δημόσια σχολεία μας, έχει δημιουργήσει ένα πλήθος προβλημάτων και παρενεργειών στους μαθητές. Αυτά μεταφέρονται από το σπίτι στο σχολείο, όπου και παρατηρούνται πρωτόγνωρα οδυνηρές καταστάσεις.

Σύμφωνα με στοιχεία της ΟΛΜΕ παρατηρούνται τα εξής φαινόμενα: εκδήλωση επιθετικής συμπεριφοράς των μαθητών λόγω της οικονομικής κρίσης, η οποία αυξάνεται με φρενήρεις ρυθμούς. Υιοθέτηση ρατσιστικών - φασιστικών συμπεριφορών, εκδήλωση ανωτερότητας από μαθητή προς μαθητή αλλά και από δασκάλους σε μαθητές. Στέγαση της νεανικής επιθετικότητας κάτω από ακροδεξιά μορφώματα που παρασύρουν και θέλουν να περάσουν στους μαθητές την μισανθρωπία, την φυλετική ανωτερότητα, την δημιουργία συμμοριών και την φτώχεια ως απόρροια της μετανάστευσης. Απενοχοποίηση των πολιτικά και ανθρωπιστικά δειλών να αναλάβουν τις ευθύνες τους για την χρόνια στήριξη του συστήματος και τα ιστορικά εγκλήματα τους. Απόρροια αυτής της κατάστασης είναι οι μαθητές να μην στρέφονται, ενάντια στο κράτος, ή στην οποιαδήποτε φασιστική συμπεριφορά του

γονέα, του δασκάλου, του συμμαθητή τους, του ίδιου τους του εαυτού με αυτοκριτική σκέψη.

Τις συνέπειες όλων αυτών των ελλείψεων και της άμεσης υποβάθμισης του σχολείου και της εκπαιδευτικής διαδικασίας την βιώνουν καθημερινά οι μαθητές. Μια αποτύπωση της καθημερινότητας των μαθητών γίνεται μέσα από επαναλαμβανόμενες καταγγελίες περιστατικών. Έχουν αναφερθεί και καταγγεληθεί περιπτώσεις που μαθητές δεν έχουν κολατσιό στην τσάντα τους, ή δεν έχουν χρήματα για να αγοράσουν ένα κουλούρι, ή μέσω επιστολής του γονέα να ζητούν από τον σύλλογο γονέων και κηδεμόνων να τους δοθεί ένα συμβολικό ποσό χρημάτων ώστε να μπορέσουν να σιτιστούν το μεσημέρι. Έχουν αναφερθεί περιπτώσεις που υπήρξε κλοπή κολατσιού μεταξύ μαθητών, ενώ έχουν υπάρξει και αιτήματα σχολείων για την σίτιση των μαθητών.

Η απαργία του υπουργείου και οι άνωθεν εντολές για περικοπές επιδρούν και στην καθημερινή μετακίνηση των μαθητών, το κόστος της οποίας επιβαρύνει σημαντικά την τσέπη της φτώχης και μέσης οικογένειας. Η αγορά των απαραίτητων για την παρακολούθηση των μαθημάτων από τα παιδιά θεωρείται πλέον είδος πολυτελείας. Η σχολική διαρροή αποτελεί επίσης μια νέα πραγματικότητα, καθώς πολλά παιδιά δε μπορούν να πηγαίνουν στο σχολείο, την στιγμή που στο σπίτι τους, στην οικογένεια τους δεν υπάρχουν τα αναγκαία πλέον της σίτισης και ένδυσης τους. Διαρροή δεν σημαίνει απλά μία κατάσταση που απορρέει από την οικονομική κρίση αλλά μία αποτυχία της εκπαίδευσης. Η οικονομική δυσπραγία των γονέων, η αύξηση της ανεργίας και η ευρύτερη κοινωνική αποδιοργάνωση αντικατοπτρίζονται φανερά πλέον στην καθημερινότητα του σχολείου. Ανάμεσα στα αποτελέσματα της κρίσης τα σοβαρότερα, εκτός του βιοποριστικού, για τα παιδιά είναι η αύξηση του άγχους, η αύξηση της βίας και η μείωση της επίδοσης στο σχολείο, η κατάθλιψη, η απομόνωση, ο αποπροσανατολισμός, η έλλειψη κριτικής σκέψης, η θυματοποίηση των μαθητών, η έλλειψη αλληλεγγύης, αλληλοβοή-

θειας και αγωνιστικότητας, η ρομποτοποίηση και ο ευνουχισμός της δημιουργικής νεολαίας.

Οι μαθητές σε ένα τέτοιο κλίμα επίθεσης στα όνειρά τους και στην διαβίωση τους πρέπει να απαντήσουν και να διεκδικήσουν τα αυτονόητα δικαιώματά τους όπως:

1. Σίτιση και όχι άλλο πείνα στο σχολείο και στην οικογένεια.

2. Υλική στήριξη και αναβάθμιση του περιβάλλοντος της τάξης και του σχολείου και του εκπαιδευτικού υλικού.

3. Καταγγελία περιστατικών ανέχειας από τους ίδιους τους μαθητές για συμμαθητές τους ακόμη και αν οι δάσκαλοι αδιαφορούν ή σιωπούν.

4. Διεκδίκηση δωρεάν εισιτηρίων και μεταφορικών από το υπουργείο παιδείας.

5. Περιστατικά βίας και ρατσιστικών συμπεριφορών να αντιμετωπίζονται και να καταγγέλλονται μέσα από τον σύλλογο γονέων και κηδεμόνων, από τους δασκάλους αλλά και από τον ίδιο τον μαθητικό σύλλογο.

6. Δημιουργία ομάδων και σχημάτων καλλιτεχνικών μουσικών αθλητικών, ώστε να αναπτυχθεί αλληλεγγύη, αλληλοστήριξη και ομαδικότητα.

7. Διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις σε σχολεία και δημόσια κτίρια, με αιτήματα που αφορούν το σχολείο, την εκπαιδευτική διαδικασία, την διαβίωση, την οικογένεια, την κοινωνία.

8. Συμμετοχή γονέων και δασκάλων σε διεκδικήσεις μαθητών και ανάληψη των ευθυνών τους με συλλογική δράση.

9. Ενημερωτικές δράσεις για την βία, για τον ρατσισμό και την ξενοφοβία, για τον φανατισμό και την τυφλή προσήλωση, είτε οπαδική, είτε κομματική, είτε θρησκευτική.

10. Αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική που αναπαράγει τα παραπάνω προβλήματα και σύνδεση των μαθητικών κινημάτων με το ευρύτερο κοινωνικό κίνημα των εργαζομένων, ανέργων, φοιτητών και συνταξιούχων.

Εργασιακά: νομιμοποίηση της σκλαβιάς

Σε ένα ήδη, από πολλές απόψεις, προβληματικό τοπίο στα εργασιακά δεδομένα της εποχής, έρχεται να προστεθεί η νέα νομοθεσία που επιβλήθηκε με τις διαδοχικές διατάξεις των Μνημονίων I, II, III.

Με την επίφαση της «ενίσχυσης της αγοράς εργασίας και την εισοδηματική πολιτική» οδηγούμαστε στην νομιμοποίηση της μισθωτής σκλαβιάς με όρους ακόμη πιο απάνθρωπους από αυτούς που νόμιμα ή άτυπα ίσχυαν μέχρι τώρα.

Συγκεκριμένα με τη νέα τροποποίηση της εργατικής νομοθεσίας καθιερώνεται η μείωση του κατώτα-

του μισθού και η επιπλέον, επί αυτής, μείωση για νέους κάτω των 25 ετών. Οι μειώσεις σύμφωνα με το νόμο, δεν προϋποθέτουν την σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων και μπορούν να επιβληθούν μονομερώς από την εργοδοσία. Ταυτόχρονα καθιερώνεται η αύξηση ευελιξίας ωραρίου εργασίας, που σημαίνει μείωση, αν όχι, κατάργηση αμοιβών για υπερωριακή εργασία. Οι συλλογικές συμβάσεις έχουν πλέον μέγιστη διάρκεια 3 χρόνια και οι συμβάσεις μαθητείας παρατείνονται από 2 μήνες σε 12, χωρίς δικαίωμα αποζημίωσης. Ως προς τις αποζημιώσεις, αποφασίστηκε

μείωση για όλους τους εργαζομένους και επιπλέον αύξηση ορίου ομαδικών απολύσεων με ταυτόχρονη μείωση του χρόνου ενημέρωσης για την απόλυση από την μεριά των εργοδοτών στους υποψήφιους απολυθέντες. Καταργείται η μονομερής προσφυγή στη Διαιτησία, η οποία γίνεται πλέον μόνο με κοινή συμφωνία μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών! Οι αιτήσεις μονομερούς προσφυγής τίθενται στο αρχείο.

Αποτέλεσμα όλων αυτών των τροποποιήσεων είναι η ενδυνάμωση των δικαιωμάτων της εργοδοσίας να μεταβάλλει ή να τροποποιεί, κατά το συμφέρον της, τις συνθήκες εργασίας και την ταυτόχρονη αποδυνάμωση της δυνατότητας αντίδρασης των εργαζομένων, τουλάχιστον δια νόμου.

Όπως πολύ καλά γνωρίζει όποιος έχει υπάρξει εργαζόμενος υπάλληλος, δεν πρόκειται για κάτι καινούριο, καθώς η εκμετάλλευση στο χώρο εργασίας ήταν πάντα υπαρκτή. Φτάσαμε ωστόσο στην εποχή που **η εκμετάλλευση αυτή νομιμοποιείται και καθιερώνεται με νόμους του κράτους** στην ψήφιση των οποίων δεν συμμετείχε το κομμάτι εκείνο των άμεσα ενδιαφερομένων.

Η εργασία, με τους όρους που νοείται σήμερα, είναι ένα από τα βασικά μέσα διατήρησης της κοινωνικής εκείνης κατάστασης που βασίζεται στην ιεραρχία και την εκμετάλλευση. Πρόκειται για μια μεταμφιεσμένη, σύγχρονη σκλαβιά που επιβάλλεται ακόμη περισσότερο από τον φόβο της ανεργίας. Υπό την λογική του «μη χείρον βέλτιστο» πόσες φορές δεν ακούσαμε την φράση: Τουλάχιστον έχεις δουλειά! συντελούνται στο χώρο εργασίας αδικίες και καταπατήσεις βασικών εργατικών δικαιωμάτων που οδηγούν σε εξαθλίωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Η κατάσταση αυτή πραγματώνεται με την άμεση συναίνεση των διοικούντων/εξουσιαστών σε μια προσπάθεια να διατηρηθεί και να εξασφαλιστεί ακόμη περισσότερο η κοινωνική και οικονομική κατάσταση την οποία αντιπροσωπεύουν. Οι πολιτικές πρακτικές τους δεν εκπλήσσουν ιδωμένες μέσα στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος, με όποιες μορφές κι αν έχει πάρει αυτό (φιλελευθερισμός, κρατικός «σοσιαλισμός», σοσιαλδημοκρατία) καθώς πολύ καλά τους εξυπηρετούν. Η συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια λίγων και η διατήρηση της εξουσίας αυτών δεν θα

μπορούσε να γίνει χωρίς τους πολιτικούς, που απολαμβάνουν την μερίδα του λέοντος, και τις πολιτικές τους επιλογές. Για την εξασφάλιση της ομαλότητας της καπιταλιστικής κατάστασης πρέπει να θυσιάστούν οι εργαζόμενοι, η κοινωνική πρόνοια, η ασφάλιση, η περίθαλψη, οι μισθοί.

Οι πολιτικές πρακτικές όλων αυτών (αύξηση ωρών εργασίας και υποχρεώσεων, ελάχιστος ελεύθερος χρόνος, κατευθυνόμενες μορφές διασκέδασης) έχουν οδηγήσει τους εργαζομένους σε μία όλο και πιο μαλθακή αντιμετώπιση των δραστικών αλλαγών που συμβαίνουν εις βάρος μας, μένοντας απλοί θεατές του παιχνιδιού που καθορίζει τις ζωές μας και το μέλλον μας, αποδεχόμενοι την υποδούλωση με παθητικότητα και αδράνεια.

Οι παραδοσιακές οργανώσεις που καθοδηγούσαν και καθόριζαν έως τώρα τους στόχους των εργαζομένων, φαίνεται τώρα ξεκάθαρα, ότι δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά κομμάτι του ίδιου συστήματος που οδήγησε στην κοινωνική υποταγή του συνόλου των εργαζομένων. Οι κατ' επίφαση εκπρόσωποι των εργαζομένων, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ κ.τ.λ., προσκολλημένοι στην εκάστοτε εξουσία και ενσωματωμένοι απόλυτα στο σύστημα κυριαρχίας, διαπραγματεύτηκαν τα εργασιακά δικαιώματα προς όφελος των αφεντικών. Σωματεία με κομματική σφραγίδα, γραφειοκρατικό και ιεραρχικό χαρακτήρα, συνδικαλιστές εργατοπατέρες, λειτουργούν περισσότερο στην καταστολή οποιασδήποτε διάθεσης για αντίσταση, παρά συμμετέχουν στις διεκδικήσεις προς όφελος των εργαζομένων.

Οι συνθήκες της εποχής μας επιβάλλουν διαφορετικές πρακτικές από μέρους των εργαζομένων με στόχο να εξασφαλιστούν όχι μόνο βασικά δικαιώματα αλλά και η στοιχειώδης ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Οφείλουμε να αναλάβουμε πολιτική δράση μέσα στους χώρους που κινούμαστε καθημερινά και που βιώνουμε τις συνθήκες εξαθλίωσης της ουσίας της ύπαρξής μας: να αναπτύξουμε σχέσεις που βασίζονται στην αλληλεγγύη, την αλληλοϋποστήριξη και τη συνεργασία, αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας με δομές έξω από κομματικές, εξουσιαστικές και ιεραρχικές επιταγές, χωρίς αντιπροσώπους και ηγέτες, με εργατικές συνελεύσεις και αυτοοργανωμένα μαχητικά σωματεία, δημιουργία δικτύου επικοινωνίας μεταξύ των εργαζομένων και διεκδικήσεις ατομικές και συλλογικές. Μόνο με επιθετικές μορφές συλλογικού αγώνα μπορούμε να σταθούμε ενάντια στη χειραγώγηση και το συμβιβασμό, χωρίς συνδιαλλαγές με τα αφεντικά και διαπραγμάτευση των όρων υποδούλωσης. **Άμεσο αίτημά μας είναι λιγότερη δουλειά, εργασία για όλους, μισθούς που εξασφαλίζουν την αξιοπρέπειά μας. Αμφισβητούμε κάθε είδους εξουσίας (κρατική, εργοδοτική, θρησκευτική, πατριαρχική) και δημιουργούμε ρήξη με το σύστημα που τις γεννά.** ★

ΟΧΙ στο Ενοχικό Σύνδρομο

Καθημερινά ακούμε ότι φταίει ο λαός για αυτά που συμβαίνουν. Κατά βάση η προώθηση αυτής της θέσης γίνεται από το ίδιο το πολιτικό σύστημα και το αναπαράγει ένα πλήθος κόσμου. Η εξουσία σήμερα προσάπτει στον ελληνικό λαό ότι «μαζί τα φάγαμε» και μεταφέρει τις ευθύνες τις δικές της σε όλους τους πολίτες ανεξάρτητα της ταξικής τους θέσης μέσα στην κοινωνία. Αυτή η μέθοδος έχει έντεχνα προωθηθεί κυρίως από τα ΜΜΕ με πλήθος περισπούδαστων αναλυτών, οι οποίοι πληρώνονται για να κάνουν αυτή τη βρωμερή δουλειά. Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε αναλυτικά, όλοι γνωρίζουμε πλέον ότι ΜΚΟ οργανώσεις εδώ και χρόνια συστηματικά προωθούν την απαξίωση του ελληνικού λαού όπως και μια σειρά υποτίθεται διανοούμενοι, καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι του συστήματος. Δεν ήταν τυχαία η χρηματοδότηση κινηματογραφικών ταινιών, θεατρικών παραστάσεων και η προώθηση τέτοιας κατεύθυνσης λογοτεχνικών και πολιτικών βιβλίων. Υπήρξε σχέδιο μονόπλευρης ανάδειξης αρνητικών χαρακτηριστικών του ελληνικού λαού αλλά και υπερμεγέθυνσής τους.

Αυτή η μέθοδος έχει σαν βασική της επιδίωξη να στιγματίσει τον ελληνικό λαό προσάπτοντάς του σε μεγέθυνση όλα τα αρνητικά της ανθρώπινης φύσης! Ακόμα και όταν οι διεθνείς τοκογλύφοι του ΔΝΤ κατηγορούν για διαφθορά το πολιτικό προσωπικό στην Ελλάδα, τους έλληνες επιχειρηματίες και γενικά διευθυντικά στελέχη του δημοσίου τομέα, ο στόχος τους παραμένει ο ελληνικός λαός και η εισαγωγή στην συνειδησή του, του ενοχικού συνδρόμου. **Το ενοχικό σύνδρομο σε συνδυασμό με τον ατομικισμό που κυριαρχεί αποτελεί σημαντικό παράγοντα στο να μην ξεσηκωθεί ο λαός παρεμβαίνοντας δυναμικά στις πολιτικές εξελίξεις.**

Αυτή η διαδικασία του ενοχικού συνδρόμου είχε σαν συνέπεια να περάσει πιο γρήγορα και σε μεγάλη έκταση η μοιρολατρία στον ελληνικό λαό. Φτάνουμε σε σημείο να ακούμε από υποτιθέμενους αγωνιστές ότι ο ελληνικός λαός είναι άχρηστος ακόμα και να ξεγεραθεί (!) ενώ γνωρίζουν ότι είναι συνειδητό σχέδιο η κρατική μέθοδος ενοχοποίησης του κάθε ένα ανθρώπου ξεχωριστά για το τι συμβαίνει σήμερα. Η πίκρα και η απογοήτευση όμως έχει στρέψει ένα μέρος «αγωνιστών» να καλλιεργεί λανθασμένα την άποψη ότι ο ελληνικός λαός είναι άξιος της τύχης του. Αυτή η διαδικασία συμβάλλει ασυνείδητα στην περαιτέρω μοιρολατρία ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτα και όλα είναι μάταια. Επίσης η εισαγωγή του ενοχικού συνδρόμου πραγματοποιείται και από τη μεθοδική βρώμικη δουλειά αριστερών προσωπικοτήτων που κατηγορούν τον ελληνικό λαό ως ηλίθιο, αρνούμενοι οι ίδιοι να κάνουν την αυτοκριτική τους, συμβάλλοντας στην αναποτελεσματικότητα της αναγκαίας όσο ποτέ άλλοτε οργάνωσης της λαϊκής αντίστασης.

Πρέπει να πάψουμε να ανεχόμαστε τους διεθνείς τοκογλύφους και δολοφόνους λαών μαζί με τα ντόπια τσιράκια τους να μας μιλάνε για διαφθορά και ευθύνη

του λαού! Ο ελληνικός λαός έχει χρέος, απέναντι στην ανάγκη για επιβίωση και στην ιστορία του, να ανατρέψει και να τιμωρήσει τους δολοφόνους του. Η Ελλάδα έχει παράδοση από τυραννίες αλλά έχει παράδοση και από τυραννοκτόνους! Το σχέδιο υποβίβασης του ελληνικού λαού, για να εξυπηρετηθούν πιο αποτελεσματικά τα συμφέροντα των αποικιοκρατών, δεν αποτελεί τωρινή μέθοδο αλλά έχει μεγάλη ιστορία. Ο δημοκρατικός αγωνιστής Θεόδωρος Ι. Κολοκοτρώνης Φαλέζ, εγγονός του Γέρου του Μοριά, εύστοχα ανέδειξε τον 19ο αιώνα το σχέδιο υποβίβασης του λαού από την τότε βασιλική Αυλή και τους ανθρώπους της που συνειδητά ή ασυνείδητα έπαιζαν το παιχνίδι της: *«Η Αυλή σε μανθάνει να υβρίζει τον δυστυχή λαόν, όστις εν τούτοις την τρέφει, την ενδύει και την μισθοδοτεί, την αγάριστον. Το κατ' εμέ, εφ' όσον δύναμαι, δεν θ' αφήσω έρμαιον μιάς ολιγαρίθμου Ξένης Προπαγάνδας την μητέρα αυτήν του πολιτισμού και των ηρώων».*

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον του «φταίω εγώ γιατί είμαι άνεργος», του «φταίω εγώ γιατί δεν μπορώ να πληρώσω το στεγαστικό δάνειο», του «φταίω εγώ γιατί απολύθηκα», του «φταίω εγώ γιατί μου μείωσαν τον μισθό», του «φταίω εγώ γιατί δεν έχω χρήματα για να πληρώσω λογαριασμούς της ΔΕΗ, του ΟΤΕ του νερού», του «φταίω εγώ γιατί δεν μπορώ να κάνω διακοπές, δεν μπορώ να συντηρήσω το αυτοκίνητο κτλ», του «φταίω εγώ γιατί έμεινα άστεγος και έχω μπει στην ουρά του συσσιτίου» ο κάθε άνθρωπος που έχει την «ασθένεια» του ενοχικού συνδρόμου οδηγείται πολλές φορές σε απόπειρες αυτοκτονίας που θα δώσουν «λύση» στο πρόβλημά του. Αυτή την κατεύθυνση την επιδιώκει το ίδιο το σημερινό πολιτικό καθεστώς μιας και με αυτό τον τρόπο αυτοτιμωρείται το κάθε άτομο ξεχωριστά αντί να οργανωθεί και να τιμωρήσει το πολιτικό καθεστώς που τον δολοφονεί.

Αυτές οι καθημερινές πολλές αυτοκτονίες, οι οποίες κατά κύριο λόγο αποτελούν συνέπεια της πολεμικής πολιτικής του Μνημονίου, είναι αναγκαίο να αποτραπούν από ένα μαχητικό λαϊκό κίνημα που θα δίνει ελπίδα αλλαγών μέσα από τη συλλογική δράση. Πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι υπάρχουν υπεύθυνοι για τη σημερινή εξαθλίωση και μιζέρια και είναι συγκεκριμένοι. Βρίσκονται στις Τρόικες εσωτερικού και εξωτερικού, στις κυβερνητικές θέσεις στην Ελλάδα και στην ΕΕ, στο κοινοβούλιο της συνταγματικής ακροδεξιότητας εκτροπής, στα διοικητικά συμβούλια των τραπεζών και των μεγάλων εταιρειών, στις ενώσεις βιομηχάνων, στα σύγχρονα τάγματα ασφαλείας (ΜΑΤ).

Σήμερα κάθε αυτοκτονία αποτελεί δολοφονία του πολιτικού συστήματος και των ανθρώπων που το υπηρετούν και κερδίζουν από αυτό. Η οργή του λαού, το μίσος και όλη η εξεγερτικότητα του, πρέπει να μετατραπεί σε εκδίκηση ενάντια στους υπεύθυνους της σημερινής πολιτικής και όχι σε παθητικότητα, κατάθλιψη και αυτοτιμωρία.

Οι Αδάμ, οι Εύες και το μυστήριο της Λύτρωσης

Δίχως αμφιβολία, οι πρώτοι μας πρόγονοι, οι Αδάμ και οι Εύες μας, ήταν αν όχι γορίλες, τουλάχιστον πρώτα ξαδέρφια τους, παμφάγα, κτήνη νοήμονα και θηριώδη, προικισμένα σε βαθμό ανώτερο απ' όλα τα άλλα ζωικά είδη με δύο ανεκτίμητες ιδιότητες: **την ικανότητα του στοχασμού και την ανάγκη της εξέγερσης.**

Αυτές οι δύο ιδιότητες, συνδυάζοντας την προοδευτική ιστορική τους επενέργεια, αποτελούν την αρνητική δύναμη μέσα στην θετική ανάπτυξη της ανθρώπινης ζωικότητας και έτσι δημιουργούν κάθε τι το ανθρώπινο που διακρίνει τον άνθρωπο.

Η Βίβλος, που είναι βιβλίο εξαιρετικά ενδιαφέρον και σε ορισμένα σημεία βαθύτατο, εάν την θεωρήσουμε σαν μία από τις αρχαιότερες εκδηλώσεις της ανθρώπινης φρόνησης και φαντασίας, εκφράζει αυτή την αλήθεια με ιδιαίτερη αφέλεια στο μύθο του προπατορικού αμαρτήματος. Ο Ιεχωβάς που, απ' όλους τους καλούς Θεούς που λάτρεψαν οι άνθρωποι, ήταν οπωσδήποτε ο πιο φθονερός, ματαιόδοξος, θηριώδης, άδικος, αιμοχαρής και τυραννικός, ο μεγαλύτερος εχθρός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας, ο Ιεχωβάς λοιπόν έπλασε τον Αδάμ και την Εύα, άγνωστο γιατί, ίσως για να αποκτήσει καινούριους σκλάβους. Έθεσε γενναιόδωρα στη διάθεσή τους ολόκληρη τη γη, με τους καρπούς της και τα ζώα της, και έβαλε ένα μονάχα φραγμό σ' αυτή την πλήρη απόλαυση: τους απαγόρευσε ρητά να αγγίξουν τον καρπό του δένδρου της επιστήμης. Ήθελε λοιπόν να παραμείνει ο άνθρωπος για πάντα ένα κτήνος, στερημένος από κάθε συνείδηση του εαυτού του, αιώνια γονατισμένος μπροστά στον «ζωντανό» Θεό, τον πλάστη και αφέντη του. Να όμως που προβάλλει ο Σατανάς, ο αιώνιος εξεγερμένος, το πρώτο αντίθετο πνεύμα, ο απελευθερωτής των κόσμων! Κάνει τον άνθρωπο να ντραπεί για τη ζωώδη άγνοια και δουλικότητά του· τον χειραφτεί, σημαδεύει το μέτωπό του με τη σφραγίδα της ελευθερίας και της υπερηφάνειας, ωθώντας τον στην ανυπακοή και πείθοντάς τον να γευτεί τον απαγορευμένο καρπό.

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Ο καλός Θεός, που όμως η μελλογνωσία του, μία από τις θεϊκές ιδιότητές του, θάπρεπε να τον είχε προειδοποιήσει για όσα θα συνέβαιναν, παραδόθηκε σε μια τρομερή και γελοία έκρηξη οργής: καταράστηκε τον Σατανά, τον άνθρωπο και τον κόσμο που ο ίδιος δημιούργησε, βάζοντάς τα κατά κάποιο τρόπο με τον ίδιο του τον εαυτό όπως τα θυμωμένα παιδιά. Και δεν αρκέστηκε να πλήξει τους προπάτορές μας, αλλά καταράστηκε όλες τις μέλλουσες γενεές, που ήταν ωστόσο αμέτοχες του εγκλήματος των προγόνων τους. Οι καθολικοί και προτεστάντες θεολόγοι μας βρίσκουν αυτό το πράγμα πολύ σοφό και δίκαιο, ακριβώς επειδή είναι τερατώδες, άνομο και παράλογο. Έπειτα ο Θεός θυμήθηκε ότι δεν είναι μόνο Θεός της εκδίκησης και της οργής αλλά και Θεός της αγάπης και, αφού βασάνισε μερικά δισεκατομμύρια φτωχά ανθρώπινα πλάσματα και τα

καταδίκασε στην αιώνια κόλαση, λυπήθηκε τους υπόλοιπους και για να τους σώσει, για να συμβιβάσει την αιώνια και θεία αγάπη του με την αιώνια και θεία οργή του που ήταν πάντα διψασμένη για θύματα και αίμα, έστειλε στον κόσμο σαν εξιλαστήριο θύμα τον μοναδικό γιο του, προορισμένο να σκοτωθεί από τους ανθρώπους. Αυτό είναι το μυστήριο της Λύτρωσης, βάση όλων των χριστιανικών δοξασιών. Νάχε τουλάχιστον λυτρώσει τον κόσμο ο θεϊός Σωτήρας! Όμως όχι· στον παράδεισο που υποσχέθηκε ο Χριστός, είναι γνωστό και ρητά διατυπωμένο, θα υπάρχουν ελάχιστοι εκλεκτοί. Οι υπόλοιποι, η τεράστια πλειονότητα των παρούσων και μελλουσών γενεών, είναι αιώνια καταδικασμένοι στο πυρ το εξώτερον. Στο αναμεταξύ, για να μας παρηγορήσει, ο Θεός, πάντα δίκαιος και πανάγαθος, παραδίδει τον κόσμο στη διακυβέρνηση των Ναπολεόντων Γ', των Γουλιέλμων Α', των Φερδινάνδων της Αυστρίας και των Αλεξάνδρων πασών των Ρωσσιών.

Τέτοια είναι τα παράλογα παραμύθια που σερβιρονται και τα τερατώδη δόγματα που διδάσκονται σήμερα ακόμα σ' όλα τα δημόσια σχολεία της Ευρώπης με ρητή εντολή των κυβερνήσεων. Κι αυτό ονομάζεται εκπολιτισμός των λαών! Δεν είναι φανερό ότι όλες οι κυβερνήσεις δηλητηριάζουν συστηματικά και αποκτηνώνουν εσκεμμένα τις λαϊκές μάζες;

Να τα ποταπά και εγκληματικά μέσα που χρησιμοποιούν για να διαιωνίσουν τη σκλαβιά των λαών, για να μπορούν ευκολότερα να νέμονται τα προϊόντα του ιδρώτα τους. Τι βαρύτητα έχουν τα εγκλήματα όλων των δολοφόνων της υφής μπροστά σ' αυτό το έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, που διαπράττεται καθημερινά και απροκάλυπτα σ' όλη την επιφάνεια του πολιτισμένου κόσμου από αυτούς που τολμούν να αποκαλούνται κηδεμόνες και πατέρες των λαών;

Και όμως, στον μύθο του προπατορικού αμαρτήματος ο Θεός δικαίωσε τον Σατανά, αναγνώρισε ότι ο διάβολος δεν είχε εξαπατήσει τον Αδάμ και την Εύα όταν τους υποσχόταν την επιστήμη και την ελευθερία σαν ανταμοιβή για την πράξη ανυπακοής που τους ώθησε να κάνουν· γιατί αμέσως μόλις έφαγαν τον απαγορευμένο καρπό, ο Θεός είπε στον εαυτό του σύμφωνα με τη Βίβλο: «*Ιδού, έγινε ο Αδάμ όμοιος με μας ως προς τη γνώση του καλού και του κακού· και τώρα ας φροντίσουμε να μην απλώσει το χέρι του και πάρει από τον καρπό της ζωής και φάει και ζήσει αιωνίως*».

Ας αφήσουμε τώρα το φανταστικό μέρος αυτού του μύθου και ας εξετάσουμε το πραγματικό του νόημα, που άλλωστε είναι ολοφάνερο. Ο άνθρωπος χειραφετήθηκε, έπαψε να είναι ζώο και έγινε άνθρωπος· άρχισε την ιστορία του και την ειδικά ανθρώπινη ανάπτυξή του με μια πράξη ανυπακοής και επιστήμης, δηλαδή με την **εξέγερση** και τη **σκέψη**.

Αλληλεγγύη στον αγωνιστή γείτονά μας

Κατρακυλάμε σ' αυτόν τον κατήφορο που μας έχουν σπρώξει αυτές οι αχόρταγες φαγάνες του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, μαζί με τους Έλληνες αυλικούς τους με τις γραβάτες για να μας πάρουν και την τελευταία κατσαρόλα φαγητό και να την πουλήσουν στους εύπορους νοικοκυραίους. Είναι αυτοί οι «νοικοκυραίοι άρχοντες» που τα Χριστούγεννα θα δώσουν μια μπουκιά και στους «άπορους», σαν μια θεάρεστη πράξη αγάπης και φιλανθρωπίας για να ναρκώσουν την συνείδησή τους λέγοντας «κάναμε ότι μπορέσαμε για τους καημένους τους φτωχούς». Είναι όλοι αυτοί που όταν καταλάβουν ότι ο λαός μπορεί και να σταθεί στα πόδια του θα τον σταματήσουν με την πιο άγρια καταστολή, γιατί για αυτούς τους νοικοκυραίους οι άποροι μόνο σαν άποροι

μπορούν να υπάρξουν και όχι σαν ανθρώπινες οντότητες με αξιοπρέπεια και όνειρα. Αυτό δεν είναι αλληλεγγύη, είναι αυτοεπιβεβαίωση του υπερεγώ. Ας τελειώνουμε λοιπόν με όλους αυτούς τους τρυφερούς παλιανθρώπους. Αυτοοργάνωση στις γειτονιές, αλληλεγγύη με συνέπεια και σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Ενάντια στους επενδυτές φιλανθρωπίας που περιμένουν να εισπράξουν από τον πόνο των συνανθρώπων μας. Ενάντια στον Δούρειο Ίππο του φασισμού, κλείστε του την πόρτα. Αλληλεγγύη στον αγώνα για επιβίωση των καταπιεσμένων εργαζομένων, άνεργων, συνταξιούχων, μαθητών και φοιτητών.

Για την έκδοση...

Με κάποιον τρόπο βρέθηκε αυτό το χαρτί στα χέρια σου. Πιθανότατα αναρωτιέσαι τι να λέει μέσα, ποιοι έκατσαν να το γράψουν και προπαντός για ποιον λόγο το έγραψαν;

Αυτοί που το έγραψαν λοιπόν είναι καθημερινοί άνθρωποι, εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μαθητές, είμαστε ο γείτονας, ο συνάδελφος, ο συμφοιτητής, ο συμμαθητής σου. Ο λόγος για τον οποίο κινητοποιούμαστε είναι επειδή δεν μπορούμε να μένουμε απαθείς και θεατές στον βιασμό της κοινωνίας από τους διάφορους εθνοσωτήρες που σώζουν τους τραπεζίτες, τους επιχειρηματίες και τα κέρδη τους και καταδικάζουν τους ανθρώπους αυτής της χώρας στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Θεωρούμε απαραίτητο να πίνουμε ήσυχοι τον καφέ μας ενώ άλλοι πεινάνε, δεν γίνεται να επαναπαυόμαστε στον κανapé μας όταν άλλοι κοιμούνται σε χαρτόκουτα, δεν μπορούμε να δεχόμαστε άλλους εκβιασμούς από τους εργοδότες μας, δεν μπορούμε να ζούμε με την απειλή της απόλυσης, δεν μπορούμε να ζητιανεύουμε για δουλειά.

Αντιστεκόμαστε και απαιτούμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια. Απαιτούμε εργασία, απαιτούμε τον μισθό που αναλογεί στην δουλειά μας, απαιτούμε να έχουμε λόγο στον χώρο της εργασίας μας, στην πόλη μας, στην σχολή μας, στο σχολείο μας. Απαιτούμε να

έχουμε λόγο σε αυτά που μας αφορούν, απαιτούμε να αποφασίζουμε εμείς για την ζωή μας, όχι απλά να ρίχνουμε μια ψήφο κάθε τέσσερα χρόνια ελπίζοντας για το καλύτερο. Οι πολιτικοί και τα αφεντικά κοιτούν μόνο το κέρδος και την προβολή τους και από αυτούς δεν περιμένουμε καμία δικαίωση. Η δικαιοσύνη και η ελευθερία για μας θα έρθει μόνο όταν πάρομε στα χέρια μας αυτά που μας ανήκουν.

Για αυτόν τον λόγο λοιπόν πήραμε μεταξύ άλλων την πρωτοβουλία να κυκλοφορήσουμε αυτό το φυλλάδιο, για να δείξουμε ότι υπάρχουν άτομα που δεν θεωρούν τους εαυτούς τους πρόβατα που έχουν ανάγκη από τσοπάνηδες. Αρνούμαστε να παίξουμε με τους όρους της κυβέρνησης, των τραπεζιτών και επιχειρηματιών. Είμαστε άτομα με συνείδηση και αξιοπρέπεια που από κοινού καθορίζουμε τον αγώνα μας, τους στόχους και το πλαίσιο στο οποίο κινούμαστε. Επιλεγούμε να πολιτικοποιούμαστε αυτόνομα και εκτός των ορίων που μας βάζουν οι καταπιεστές μας. Αυτός είναι ο στόχος μας, πέρα από την οργή και την απογοήτευση να δει ο καθένας ξεκάθαρα την κατάσταση, να δει ότι δεν έχει να περιμένει τίποτε από τρίτους και αντιπροσώπους, να ενεργοποιηθούμε, να απαιτήσουμε, να παλέψουμε, να δημιουργήσουμε συλλογικά. Να μην παραδοθούμε στην απαισιοδοξία και στην αδράνεια αυτήν την δύσκολη εποχή.

Να αγωνιστούμε για την αξιοπρέπεια και την ελευθερία μας!

